

Jeneva Rose

Het perfecte huwelijk

Vertaald door Marije Willemsen

LAB Uitgevers

VBK Media B.V. / Utrecht

ISBN 9789032521189 (paperback)

ISBN 9789032521301 (e-book)

ISBN 9789032521318 (audioboek)

NUR 332

© 2024 Jeneva Rose

Oorspronkelijke titel *The Perfect Marriage*

Vertaling Marije Willemsen

Omslagontwerp Bij Barbara

Zetwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden

LAB Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

LAB
UITGEVERS

Voor mama.
Mijn grootste supporter,
mijn meest trotse fan,
mijn favoriete herinnering.

PROLOOG

Houdt hij van haar? Hij houdt van de manier waarop ze naar hem kijkt – hoe haar onderlip trilt en haar voet schudt als ze een orgasme krijgt. Hij houdt van de manier waarop haar lange kastanjebruine lokken voor haar hinde-achtige ogen vallen als ze hem berijdt en van de manier waarop haar slanke rug in een halve maan kromt als hij van achteren in haar stoot. Houdt hij van haar? Hij houdt op een bepaalde manier van haar. Maar de vraag is niet of hij wel of niet van haar houdt. De vraag is... heeft hij haar vermoord?

1

SARAH MORGAN

‘Niet weer.’

De teleurstelling in zijn stem vult de kamer en hangt daar als een lichte mist, die ons van elkaar verwijdert. Ik haal diep adem, waardoor de waas weer verdwijnt, en laat hem net zo snel weer los, zodat het pad tussen ons weer vrij is. Ik hoef niet naar hem te kijken om te weten dat zijn ogen opengesperd zijn en zijn lippen stevig op elkaar geperst. Ik neem het hem niet kwalijk. Ik heb Adam weer teleurgesteld. Ik ga met mijn handen door mijn haar, een paar losse haren gladstrijkend. Het zit strak in een perfecte knot. Het zit altijd strak in een perfecte knot. Ik trek een witte blazer aan en trek mijn kokerrok goed. Mijn ogen ontmoeten de zijne, ons terughalend naar het moment.

‘Het spijt me.’ Ik ontwijk zijn blik om hem naar me toe te lokken. Hij hapt toe en loopt op me af, zijn één meter negentig lange gestalte torent boven mijn kleine lichaam uit. Hij legt zijn hand op mijn wang, tilt mijn kin op en kust me zachtjes op mijn lippen. Elk haartje op mijn lichaam gaat overeind staan. Na tien jaar huwelijk doet Adam dat nog steeds met me. Na tien jaar huwelijk doe ik dat nog steeds

met hem – hem teleurstellen, bedoel ik.

‘We zouden gisteren al naar het vakantiehuis vertrekken. Je zei dat je vandaag zou kunnen.’

Ik verbreek onze omhelzing en begin mijn aktetas in te pakken, mijn verantwoordelijkheidsgevoel weegt zwaarder dan mijn emotie. ‘Ik weet het, ik weet het. Ik heb gewoon nog zoveel werk te doen en ik moet een groot slotpleidooi voorbereiden.’

Adam loopt naar de deurpost van onze grote slaapkamer en leunt ertegen. Hij vouwt zijn armen voor zijn borst. Ik wil op dit moment niets liever dan in zijn armen gewikkeld zijn in plaats van verwickeld in een smerige rechtszaak, maar er zijn dingen waar zelfs ik geen controle over heb.

‘Je hebt altijd zoveel werk te doen. Er is altijd wel een grote zaak waar je aan werkt.’ Hij knijpt zijn ogen toe op een speelse, maar toch ietwat beschuldigende manier, alsof ik nu degene ben die terechtstaat.

‘Iemand moet de rekeningen betalen.’ Ik schenk hem een kleine glimlach. Die komt binnen. Hij schudt zijn hoofd zo licht dat ik het bijna niet opmerk, maar ik weet dat het zo is. Ik leg mijn handen op zijn schouders. Hij doet alsof hij niet voorover zal buigen om mijn lippen te ontmoeten, maar ik weet dat hij dat wel zal doen. Hij kan me niet weerstaan, net zoals ik hem niet kan weerstaan.

Hij glimlacht, maar zijn spelletje touwtrekken duurt maar een paar seconden voordat zijn lichaam zich naar me toe buigt. Onze lippen ontmoeten elkaar weer, deze keer meer gepassioneerd. Zijn handen gaan op en neer over mijn rug. Op dat moment overweeg ik om ermee te stoppen. Ik neem ontslag. We verkopen dit huis en verhuizen naar ons

vakantiehuis in Virginia, alleen wij tweeën die hand in hand ons eigen sprookje tegemoet lopen.

Maar de realiteit dringt weer binnen.

‘Ik moet gaan,’ fluister ik in zijn oor terwijl ik me terugtrek. Ik ben altijd de eerste die zich terugtrekt. Ooit zullen we alles zijn wat ik altijd al wist dat we zouden zijn, maar ooit is niet vandaag.

‘Maar we zijn morgen tien jaar getrouwd.’ Hij fronst. Hij heeft nog steeds de jongensachtige charme waar ik verliefd op werd, die irritant zou zijn als ik er niet ook zo dol op was.

‘Ik probeer er morgen te zijn.’ Ik doe een stap achteruit en bekijk zijn teleurgestelde gezicht, de schade die ik heb aangericht.

Hij zucht. ‘Na tien jaar zou je denken dat ik er wel aan gewend zou zijn dat je dit doet... maar dat ben ik niet.’ Adam wrijft over zijn kin alsof hij nadenkt over wat hij nu gaat zeggen. ‘Ik ben het gewoon echt zat, Sarah.’ Hij laat zijn hoofd zakken en schudt het.

Ik haal de afstand tussen ons weg en begraaf mijn gezicht in zijn borst. ‘Het spijt me. Ik weet dat ik je teleurgesteld heb. Maar hoe dan ook, als deze zaak voorbij is, neem ik een week vrij. Ik heb het er al met Kent over gehad.’ Ik kijk met puppy-ogen naar hem op, hopend dat hij blij is met dit nieuws.

Hij laat een kleine glimlach zien. ‘Is dit een echte belofte of een Sarah-belofte?’

‘O, stop,’ zeg ik en klop zachtjes op zijn borst.

Hij pakt mijn handen en trekt me naar zich toe voor nog een kus. ‘Ik stop als jij stopt.’ Hij grijnst. We kussen opnieuw.

‘O, bijna vergeten.’ Uit de kast haal ik een klein ingepakt

doosje tevoorschijn en ik overhandig hem mijn cadeau. ‘Ik heb iets voor je.’

Hij kijkt ernaar en dan naar mij. ‘Dat had je niet moeten doen,’ zegt hij, terwijl hij het perfect ingepakte cadeau bekijkt. We hadden afgesproken dat we na ons vijfde jubileum geen cadeaus meer zouden geven, maar ik kon het niet laten. Ik weet dat ik nalatig ben geweest, maar dit was mijn kleine manier om het goed te maken met hem. Hij pauzeert even en pakt dan voorzichtig het cadeau uit. Hij maakt het doosje open en onthult een Patek Philippe Grand Complications horloge met een band van krokodillenleer en een gouden wijzerplaat. Zijn mond valt open.

‘Ik heb dit horloge al jaren op het oog... maar dit, dit is te veel,’ protesteert hij terwijl hij de fijne details en het ontwerp van de wijzerplaat bewondert.

‘Nee, dat is het niet, het is tien jaar huwelijk.’ Ik haal het horloge tevoorschijn. ‘Kijk naar de gravure.’

Adam draait het om en gaat met zijn vinger over de gravure van het getal 5.256.000.

‘Wat is dit?’ vraagt hij.

‘Zoveel minuten zijn er in tien jaar.’ Ik plant een lichte kus op zijn lippen.

‘Heb je geteld?’

‘Ik tel altijd.’ Ik lach terwijl ik hem help het horloge om te doen.

Hij steekt zijn pols uit en bewondert hem. ‘Is dit zodat ik kan bijhouden wanneer je te laat bent of me laat zitten?’ plaagt hij. Ik rol met mijn ogen naar hem.

‘Ik maak een grapje,’ voegt hij eraan toe.

‘Nee, dat doe je niet.’

Adam richt zijn aandacht weer op mij en legt zijn handen op mijn schouders. ‘Je hebt gelijk, maar toch hou ik van je, Sarah.’ Hij kust me hard.

Na een hartstochtelijke kus gaan we naar de keuken, een grote en moderne ruimte met roestvrijstalen apparaten, crèmekleurige kasten en granieten aanrechtbladen. Ik zet mijn aktetas op het keukeneiland en zoek in de koelkast naar fruit en water. Ik pak wat gesneden ananas en een glazen fles San Pellegrino, die me moeten helpen totdat ik mijn assistent eropuit stuur om lunch te halen.

Adam schenkt twee kopjes koffie in en zet er een naast mijn zwarte Bottega aktetas. Hij haalt het gebruikte koffiefilter uit de machine en loopt naar de vuilnisbak, waarbij hij zijn voet op het pedaal drukt om het deksel te openen. Net als hij het afval in de vuilnisbak wil gooien, valt zijn oog op een kleine zilveren schittering.

‘Wat is dit?’ Adam reikt in de prullenbak en haalt er iets uit. Een gescheurde envelop met een kaartje erin.

‘Je moeder heeft een kaart voor onze trouwdag gestuurd,’ antwoord ik zonder op te kijken van mijn telefoon.

‘En je hebt het gewoon... weggegooid?’ Hij trekt een bedenkelijke blik.

‘Ik heb het gelezen. Wat wil je dat ik er nog meer mee doe?’

Hij trekt de kaart uit de opengescheurde envelop en leest hem hardop voor: ‘Ik kan niet geloven dat jullie het tien jaar hebben uitgehouden! Gefeliciteerd, mijn lieve Adam en Sarah. PS: Waar blijven mijn kleinkinderen? Liefs, mam.’

Hij glimlacht en loopt naar de koelkast. ‘Dat was aardig van haar.’ Hij begint in lades te zoeken naar een magneet om

de kaart aan de voorkant van onze roestvrijstalen koelkast te bevestigen. Ik rol met mijn ogen als ik zie hoe hij een stuk vuilnis op de koelkast hangt.

‘Wat ga je vandaag doen?’ Ik verander van onderwerp. Ik laat deze gewoon gaan, en met deze bedoel ik zijn moeder. Ik pak het kopje koffie en breng het naar mijn lippen. Het brandt, maar op een goede manier, zoals de kleine brandjes die we soms nodig hebben in ons leven om ons eraan te herinneren dat we er nog zijn.

‘Nou, nu ik ineens heel veel tijd over heb...’ zegt hij grinnikend terwijl hij op zijn nieuwe horloge kijkt. Ik lach beleefd om zijn vreselijke grap. ‘Ga ik waarschijnlijk naar het vakantiehuis om wat te schrijven. Daniël heeft meer pagina's nodig voordat hij het boek kan pitchen.’

Ik knik en neem nog een slok. ‘De laatste die je stuurde waren geweldig. Je agent is er vast dol op. En stuur mij ook je nieuwste.’

‘Meen je dat?’ Hij trekt sceptisch een wenkbrauw op.

‘Ik meen alles wat ik zeg... vooral als het over jou gaat.’ Ik knipoog.

Hij zet zijn kop koffie neer en neemt de afstand tussen ons weg, waarbij hij achter me gaat staan met beide handen op het aanrecht. Hij knuffelt en kust mijn nek terwijl hij zijn bekken in mijn kont drukt. Ik giechel als een schoolmeisje.

‘Kom morgen. Eén dagje maar.’

‘Ik probeer het, ook al kan ik maar een paar uur met je doorbrengen.’

‘Niet alleen proberen. Doen. We hebben het vakantiehuis al meer dan een jaar, en je bent er nooit langer dan één nacht geweest.’

‘Ik zei dat ik het zou proberen.’ Ik neem nog een slok van mijn koffie.

Hij kreunt in mijn nek. ‘Alsjeblieft.’

‘Ik zal er alles aan doen om er morgen te zijn, dan kunnen jij en ik eindelijk dat vakantiehuis inwijden,’ zeg ik speels tegen hem. Hij trekt me stevig naar zich toe en kust mijn nek.

‘Dat is nou een plan waar ik achter kan staan.’ Adam draait me om en strijkt met zijn handen over mijn lichaam.

‘Bedankt voor je geduld.’ Ik til mijn kin op zodat onze ogen elkaar kunnen ontmoeten en laat hem mijn meest verlegen puppy-ogen zien om net zoveel oprechtheid over te brengen als ik met mijn woorden wil uitdrukken. Zijn ogen kruisen de mijne.

‘Ik zou een heel leven op je wachten en dan nog een beetje.’ Hij kust mijn voorhoofd, het puntje van mijn neus en dan mijn lippen. ‘Of tenminste nog 5.256.000 minuten...’ Hij grijnst. ‘Nu snel naar je werk, zodat je snel naar mij kunt komen.’ Hij tikt speels op mijn kont alsof ik naar een voetbalwedstrijd ga.

Ik pak mijn tas op en loop naar de deur. Ik zeg hem dat ik van hem hou. ‘Ik hou nog meer van jou,’ zegt hij.

2

ADAM MORGAN

Mijn vingers tikken nog een paar keer op het toetsenbord op het moment dat de zon haar laatste lichtpuntje voor vandaag aan deze kant van de wereld achterlaat. Een briesje ritselt door de bomen en ontdoet ze van hun herfstkleuren, terwijl rimpels van het water zachtjes over de oever kabbelen. Ik sla mijn werk van vandaag op en sluit mijn laptop – drieduizend woorden moeten genoeg zijn. Ik gooi mijn zwartgerande leesbril op het bureau en ga met mijn handen door mijn asbruine haar om het van mijn voorhoofd af te halen. Ik wrijf een beetje over mijn slapen om de aanhoudende spanningshoofdpijn te verlichten en slaak een diepe zucht. Terwijl ik mijn armen uitstrek en mijn nek rol, valt mijn oog op een zwarte eekhoorn die over het erf schiet. Het is niet alsof ik nog nooit een zwarte eekhoorn heb gezien, maar het is een zeldzame verschijning die erom vraagt bekeken en opgemerkt te worden. Ik staar uit het grote raam achter mijn bureau terwijl het beestje van plek naar plek stuitert, op zoek naar voedsel.

Het vakantiehuis ligt op een uur rijden van ons huis buiten DC, en het zou net zo goed op een totaal andere

planeet kunnen zijn. Het is een groen stuk van ons land, zoals onze voorouders het nog herkend zouden hebben, in tegenstelling tot het betonnen en zandgestraalde gedrocht dat voor de hoofdstad van onze natie door moet gaan. Het huis is ver weg genoeg van de stad om geen onverwachte bezoekers te krijgen, maar dichtbij genoeg om naartoe te reizen als ik alleen wil zijn – of juist niet alleen.

Een afgelegen hut aan Lake Manassas, omgeven door bossen in Prince William County, Virginia, was precies wat mijn schrijfcarrière nodig had, althans zo verkocht ik het idee aan Sarah. Tot iets meer dan een jaar geleden, toen we dit tweede huis kochten, had ik moeite om de woorden eruit te krijgen. Deze plek opende een andere wereld voor me, een wereld waarin ik kon schrijven, een wereld vol haalbare verlangens, een wereld waarin ik kon leven zonder de constante druk te voelen dat ik niet goed genoeg was. De natuurlijke schoonheid van de omgeving om me heen kon worden weerspiegeld in mijn werk, en in deze wereld voelde ik me herboren.

Hardhout speelt zo'n grote rol in het ontwerp van ons vakantiehuis, dat het voelt alsof je in een boom zit in plaats van in een menselijke woning. De open woonkamer heeft grote erkers die uitkijken over het meer en een enorme open haard versierd met verschillende gekleurde stenen. Een groot tapijt van berenvacht maakt de zithoek compleet en dient als centraal punt dat de zithoek scheidt van de keuken.

Bosgroen gemarmerd graniet bedekt zowel het kookeiland als de aanrechtbladen, en boven en onder zijn grenen kasten die zijn gebeitst tot een rijke bijna karamelkleurige houttint. Vlak bij de zithoek, minder dan een meter van de

open haard, bij de erkers, staat mijn bureau. Hierdoor heb ik een perfect uitzicht op alles wat de natuur in dit deel van het bos te bieden heeft en voel ik me niet opgesloten in een klein kantoor.

Er was niet veel voor nodig om Sarah ervan te overtuigen dat we dit huis weg van huis moesten kopen. Ik denk dat ze voelde dat ik wegdreef – mentaal, emotioneel... of misschien wilde ze me gewoon laten zien dat ze het kon kopen. Om me nogmaals te herinneren aan haar financiële macht over mij, door het als machtsvertoon te gebruiken. Wat de reden ook mag zijn, ik kreeg het huis, dus wat doet het ertoe?

Het had ons thuis weg van huis moeten zijn, maar het blijkt gewoon mijn thuis te zijn. Ik ben de tel kwijtgeraakt van het aantal keren dat Sarah me beloofde om een weekend met me mee te gaan, maar later afzegde. Dit weekend was geen uitzondering, zelfs niet op ons tienjarig jubileum. Ik had gehoopt dat ze zou komen, maar ze belde me eerder vandaag om te zeggen dat ze weer naar kantoor moest. Ze zei ook dat ze van me houdt. Ze zegt altijd dat ze van me houdt. Ik steek mijn pols uit en bewonder mijn nieuwe horloge. Het is peperduur. Ondanks de prijs was het toch een attent cadeau. Typisch Sarah. Ze is attent, ook als ze er nooit is.

Ik heb altijd het gevoel gehad dat Sarah de wereld aankon en aanpakte, terwijl ik alleen al worstelde om er gewoon in te leven. Dat is de vrouw die ze wilde zijn, een power-house, een eenmansshow waarin ik toevallig als figurant ben gecast. Zo was het niet altijd. We leerden elkaar kennen toen ik in het derde jaar van mijn studie aan Duke zat en zij in haar

eerste. Zij studeerde politicologie en ik literatuur. In die tijd droomden we allebei van grootsheid. Sarah wilde een succesvolle advocate worden en ik wilde de geschiedenis in gaan als een van de grootste schrijvers van onze generatie. Vijftien jaar later wacht een van ons nog steeds.

Nou, mijn succes was denk ik een klein vonkje, dat heel even brandde, maar net zo snel weer uitging en nog steeds niet terug is. Dat is het grappige aan dromen. Uiteindelijk word je toch weer wakker. Mijn eerste boek was een succes, niet vanuit een mainstream of commercieel standpunt, maar vanuit een literair perspectief. Een criticus noemde me zelfs 'de volgende David Foster Wallace', wat ik wel kon waarderen. Het boek kent tot op de dag van vandaag aardige verkoopcijfers en ik dacht dat ik dat succes kon nabootsen, maar boeken twee en drie zijn naar alle maatstaven geflopt, ook naar literaire maatstaven. Het verraste me dat mijn agent me heeft aangehouden en ik weet zeker dat als het boek waar ik nu aan werk geen succes wordt, ik hem snel genoeg kwijt ben.

Ik heb een klein beetje triomf geproefd, maar ik heb niet bepaald mijn dromen waargemaakt. Sarah's droom was om een strafrechtadvocaat te worden, een van de beste. Ze is niet een van de beste: ze is de beste, zoals ik altijd heb geweten dat ze zou zijn. Ik had alleen nooit gedacht dat ik het haar zo kwalijk zou nemen.

Maar zoals ik al zei, het was niet altijd zo en als ik dit zeg, bedoel ik dat ik bij elke kans die ik krijg naar ons tweede huis race en dat zij praktisch in haar kantoor is gaan wonen. Je wordt tenslotte niet de beste strafpleiter door van je man te houden.

Je zou denken dat eenzaam leven en zwelgen in mijn eigen zelfmedelijden me tot een van de grote schrijvers zou maken, als een moderne Thoreau of Hemingway. Maar tot nu toe kan ik Hemingway slechts bijbenen qua alcoholgebruik, niet qua succes.

Sarah heeft haar werk en ik heb het mijne, en er was een tijd dat we elkaar hadden, maar die tijd is voorbij.

We ontmoetten elkaar op een feestje, een toevalstreffer, want het was niet gebruikelijk voor Sarah om naar zo'n feestje te gaan, zou ze me later die avond vertellen. Ze zat veel liever met haar neus in een boek dan omringd te zijn door plakkerige, hormonale lichamen in de kelder van een studentenhuus – maar daar stond ze dan, in een hoekje, nonchalant nippend van goedkoop bier uit een plastic beker, meer misplaatst dan een non in een bordeel. Ze probeerde met een glimlach haar ongemak te verbergen, maar haar lichaamstaal verraadde haar onbehagen. Ze leunde tegen een muur, één been gekruist over het andere, de plastic beker bij haar lippen zwevend, een blik rond het gezelschap werpend, één arm gekruist over haar borst, onder haar andere arm gestoken. Ze probeerde zich zo klein mogelijk te maken, op te gaan in de achtergrond, onopgemerkt te blijven. Maar voor mij was zij de enige persoon in die kamer.

Haar schouderlange blonde haar gloeide bijna onder het blacklight, vaste prik op elk studentenfeest in het midden van de jaren tweeduizend. Haar groene ogen, gespikkeld met gele vlokjes, weerspiegelden alle mysteries van de wereld. Haar slanke lichaam werd bedekt door een nauwsluitend wit T-shirt en een spijkerbroek met wijde pijpen. Er was een centimeter van haar middenrif zichtbaar en ik kon mijn ogen

er niet van afhouden. Een stukje van haar geopenbaarde, melkwitte huid wond me meer op dan het volledig naakte lichaam van mijn ex. Ik keek naar haar. Ik bestudeerde haar. Voordat ik ooit een woord tegen haar had gezegd, had ik elke ronding, elk lijntje en elk sproetje van haar lichaam in die groezelige kelder uit mijn hoofd geleerd. Ik stelde me voor hoe ze eruitzag onder haar kleren, en ik zou er later achter komen dat wat ik me had voorgesteld niet klopte. Haar lichaam overtrof de beperkingen van mijn eigen verbeelding. Ze was perfect, iets wat ik niet kon bedenken of bevatten.

Pas een uur later, toen ze eindelijk in mijn ogen keek, verzamelde ik moed om met haar te gaan praten. Ik torende boven haar tengere lichaam uit, maar vanaf het begin voelde ze zich groter dan ik en ik wist dat zodra ze zich dat realiseerde, haar niet te stoppen kracht naar buiten zou komen.

In het begin was ze een beetje afstandelijk en antwoordde ze slechts met één woord. Ik vroeg haar naam. Ze vertelde me dat het Sarah was. Ik vroeg haar met wie ze hier was. Ze wees naar een beschonken brunette die tegen een jongen op de dansvloer aan stond te rijden. Ik vroeg haar of ze wilde dansen. Ze zei nee. Ik zei dat ze mooi was. Ze haalde haar schouders op. Ik vertelde haar dat ik Adam heette. Ze nam een slok van haar bier. Ik vroeg haar wat ze studeerde. Ze tikte tegen haar bier om aan te geven dat ze bijgevoerd moest worden en begon weg te lopen. Ik pakte haar beker en schonk mijn volle beker bier in de hare. Ze glimlachte naar me, nam het bekertje terug en keerde terug naar haar positie tegen de muur.

‘Gladjes,’ zei ze terwijl ze een slok nam.

Ik leunde tegen de muur naast haar en we stonden voor

wat wel uren leek in stilte. Vanaf het begin met Sarah voelde het altijd als een eeuwigheid. Ze nipte nonchalant van haar biertje terwijl ze het feestje afspeurde en haar dronken vriendin in de gaten hield. Ik deed alsof ik samen met haar de kamer bestudeerde, maar mijn enige focus was zij. In minuut negentien vertelde Sarah's vriendin dat ze wegging met de jongen waar ze al de hele avond tegenaan had gereden. Haar woorden waren onduidelijk, haar ogen waren glazig en haar haren vielen voor haar gezicht terwijl ze de hand vasthield van de man voor wie ze zich binnenkort zou openen. Sarah leek niet blij, maar ze zei dat ze zich moest vermaken en dat ze haar morgenochtend moest bellen. Het was het meest dat ik haar de hele avond had horen zeggen. Sarah bleef kalm en nipte nonchalant van haar bier.

Na twintig minuten was haar drankje op, liet ze de beker op de vieze keldervloer vallen en schopte hem in een hoek. Ze stond daar nog wat langer, haar ogen blikten rond in het gezelschap en toen naar mij. Ze verschoof een beetje ongemakkelijk en ik wist niet zeker of ze naar me toe of van me wegliep.

Bij minuut eenentwintig besloot ik erachter te komen en ik vroeg haar of ze weg wilde. Ze zei ja. Toen ik haar veilig terug naar haar kamer had gebracht, verwachtte ik haar een kus op haar wang te geven en haar welterusten te wensen. Sarah leek me niet het soort meisje dat aan haar impulsen zou toegeven. Maar toen ik naar binnen ging voor een kusje op haar wang, trok ze me mee naar binnen, scheurde mijn kleren uit en pufte en hijgde ze ja voor de rest van de avond.

Drie jaar later vroeg ik haar ten huwelijk en ze zei weer ja. En hoewel ze sindsdien ontelbare keren ja tegen me heeft

gezegd, denk ik dat dat de laatste keer was dat ze het echt meende. Als ze niet zo druk met haar studie was geweest en daarna met haar werk, denk ik dat we...

De bries trekt de voordeur met een klap dicht. Even schrik ik, maar ik weet dat zij het is. Zonder haar zelfs maar te zien, weet ik dat haar sproeten prominent aanwezig zijn door een dag werken op het buitenterras van het café. Ik weet dat haar bruine ogen stralen vol hoop en vreugde. Ik weet dat haar lange warrige haar onder een muts zit die ze eerder deze herfst zelf gebreid heeft. Ik weet dat als ze die muts afzet, ze er nog steeds moeiteloos mooi uitziet, ook al heeft ze rommelig haar. Ik weet dat ze geen bh draagt, een nauwsluitend topje en een donkere, korte rok. Ik weet dat de taille van haar shirt gekreukeld zal zijn van waar haar schort de hele dag heeft gezeten. Ik weet dat ze zal glimlachen als ze me ziet en dat het minder dan zestig seconden zal duren voor ik in haar zit.

‘Schat, ik heb een restje gebak meegenomen uit het café,’ roept ze vanuit de hal.

Ik hoor haar haar schoenen, kniekousen en jas uittrekken. Ik pak twee glazen van het aanrecht. Ik schenk whisky in elk glas en net als ze binnenkomt, hou ik één drankje voor haar uitgestoken. Met een kleine sprong in haar pas neemt ze het glas van me aan, slurpt het leeg en zet het terug op de bar. De warmte van de stenen open haard verwarmt haar huid en ik merk dat het kippenvel op haar armen wegtrekt.

Voordat ik een tweede slok kan nemen, knoopt en ritst ze mijn broek open. Ze zakt op haar knieën en kijkt naar me op met een duivelse grijns.

***

Ik laat haar op het bed achter en loop de badkamer in, terwijl ik de deur achter me sluit.

Ik hoor haar nog steeds hijgen aan de andere kant van de deur, terwijl ze probeert haar eigen ademhaling weer onder controle te krijgen. Ik hoor haar kreunen en ik hoop dat het in extase is en niet van pijn. Soms ga ik te ver – het is alsof ik een black-out krijg en als ik bijkom, besef ik dat ik fout bezig ben. Ik kan het niet helpen. Het is wat Kelly met me doet. Als ik bij haar ben, nemen mijn dierlijke instincten het over.

Vroeger was het Sarah die dat met me deed. Maar nu, als ik bij haar ben, ben ik nauwelijks een man, laat staan iets anders.

Op het toilet kijk ik naar mezelf in de spiegel. Een stoppelbaardje is op mijn kin verschenen en mijn haar zit door de war. Mijn anders zo blauwe ogen zijn rood gekleurd. Ik kan maar een paar seconden naar mezelf kijken voordat ik weg moet kijken. Ik schaam me niet voor wie ik ben, maar ik ben er ook niet trots op. Ik gooi wat water op mijn gezicht en daarna op mijn borst, buikspieren en lul. Ik ben te moe om te douchen. Ik dep mezelf droog met een handdoek.

‘Schat?’ roept Kelly vanuit de andere kamer.

‘Ja, schat?’ antwoord ik terwijl ik mijn tanden begin te poetsen.

‘Je vrouw heeft je geappt.’

Ik spuug de tandpasta in de gootsteen, spoel mijn mond en veeg mijn lippen af met mijn hand. Terug in de slaapkamer is het licht nu aan en Kelly zit in bed, in een nachthemd, terwijl ze mijn telefoon vasthoudt. Ze glimlacht naar me.

‘Wat zei ze?’ Ik trek een Ralph Lauren pyjamabroek aan.

‘Ze wil weten wat je aan het doen bent.’

Ik neem plaats op het bed naast haar en duw haar lange bruine haar naar achteren. Ik kus zachtjes haar nek en schouder.

‘Zeg haar dat ik het meisje van mijn dromen weer ga neuken,’ fluister ik. Kelly lacht en begint terug te appen.

‘Jouw wens is mijn bevel.’ Ze giechelt. Ik trek de telefoon speels uit haar handen en stap uit bed. Ik stuur snel een bericht terug.

Omdat je niet naar me toe kon komen, kom ik vanavond terug om je te zien. Je hoeft niet op te blijven.

Ik hou van je.

Voordat ik de telefoon kan neerleggen, appt Sarah terug.

Ik hou ook van jou. Ik heb de kans gehad om de nieuwe pagina's te lezen die je tijdens de lunch hebt gestuurd en ze zijn ongelooflijk. Ik ben zo trots op je xoxo.

Ik glimlach heel even voordat een golf van schuldgevoel over me heen komt. Ik slaak een zucht.

Je bent de beste, schat. Laat me je morgenavond mee uit eten nemen. Zeg ja.

Mijn telefoon trilt.

Ja.

Soms zie ik een glimp van wie we ooit waren en denk ik dat we weer dat koppel kunnen zijn. Maar ik heb te veel verpest om dat ooit te laten gebeuren en Sarah's carrière is altijd belangrijker geweest – dan ik, dan een gezin, dan alles. Ik denk niet dat dat ooit zal veranderen.

Ik dacht dat als we kinderen zouden krijgen, ze het rustiger aan zou doen, maar ze vertelde me vijf jaar geleden dat ze geen kinderen wilde. Ik dacht dat ik haar op andere gedachten kon brengen. Dat kon ik niet.

Ik leg mijn telefoon op het dressoir en stop hem in de oplader. Ik kijk naar Kelly die me zwoele blikken toewerpt. Ze kan nooit genoeg van me krijgen, en ik niet genoeg van haar. Maar ik weet dat dat niet altijd zo zal zijn. Er was een tijd dat Sarah en ik ook geen genoeg van elkaar konden krijgen. Die tijd is allang voorbij. Af en toe komen die gevoelens weer boven, maar ze zijn van korte duur en worden meestal opgewekt door alcohol of tijd uit elkaar. Begrijp me niet verkeerd, ik hou van Sarah. Als dat niet zo was, had ik haar allang verlaten. Het is die liefde waar ik aan vasthoud, niet het geld, de veiligheid of de huizen. Kelly geeft me de liefde die Sarah me niet meer kan geven. Ze maken me allebei compleet. Het is ziek, ik weet het, maar het is waar. Ik heb ze allebei nodig.

‘Ga je je vrouw ooit over ons vertellen?’

‘Ga je je man ooit over ons vertellen?’ antwoord ik.

Ze zucht en slaat haar armen over haar borst. ‘Dat is niet hetzelfde.’ Haar woorden klinken zachtjes.

Ik ga weg en kom terug met twee volle glazen whisky. Ik sla een arm om haar heen en trek haar dicht tegen me aan, terwijl ik haar vertel dat ze gelijk heeft. Ze slaakt een

zachte, stille snik en net zo snel als de snik haar lichaam verlaat, hervindt ze haar kalmte. Ze neemt een grote slok van de whisky en knippert niet eens met haar ogen van het brandende gevoel. Ze leunt tegen me aan. We zitten daar in stilte, drinken onze glazen whisky, gevangen in liefdeloze huwelijken waar we op de tweede plaats komen na onze echtgenoten. Als Kelly en ik samen zijn, komen wij op de eerste plaats. Ik schenk onze glazen nog twee keer bij en dan hebben we weer seks. Deze keer neuk ik haar niet, maar bedrijf ik de liefde met haar.